

8 aprilie – 14 aprilie

O preoție împărătească

Textul de memorat: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată.*” (1 Petru 2:9)

Influențat de cultura, religia și istoria iudaică, Petru afirmă despre creștini că sunt „un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui”. El preia vocabularul legământului, utilizat în Vechiul Testament cu referire la Israel și îl aplică la biserica din Noul Testament.

Și nu este deloc de mirare, întrucât credincioșii dintre neamuri au fost „altoiți” în poporul legământului lui Dumnezeu. Ei au parte acum de făgăduințele legământului: „Iar dacă unele din ramuri au fost tăiate și dacă tu, care erai dintr-un măslein sălbatic, ai fost altoit în locul lor și ai fost făcut părtaș rădăcinii și grăsimii măslinului, nu te fâli față de ramuri. Dacă te fâlești, să știi că nu tu ții rădăcina, ci rădăcina te ține pe tine” (Romani 11:17,18).

În pasajele pe care le vom studia săptămâna aceasta, Petru îndreaptă atenția cititorilor săi către responsabilitatea sacră și către chemarea înaltă pe care le au ca popor al legământului lui Dumnezeu, ca altoi al măslinului, în cuvintele lui Pavel. Una dintre aceste responsabilități, pe care a avut-o și vechiul Israel, este proclamarea marelui adevăr al mântuirii prin Domnul Isus Hristos.

Duminică, 9 aprilie – Viața creștină

Cuvântul „dar” din 1 Petru 2:1 este sinonim cu „așadar” „deci” și introduce concluzia la afirmațiile precedente. În capitolul 1, Petru a explicat ce a făcut Hristos pentru noi și cum ar trebui să răspundem noi. În capitolul următor, el reia această temă și o dezvoltă.

1. Ce spune Petru că trebuie să lepede creștinii și ce metaforă folosește pentru a descrie nevoia lor după Dumnezeu? 1 Petru 2:1-3

Petru arată două îndatoriri ale creștinilor. Prima se referă la comportamentele care trebuie abandonate, cealaltă se referă la cele demne de a fi adoptate.

Mai întâi, el îi îndeamnă pe creștini să se lepede de răutate, vicleșug, prefăcătorie, pizmă și clevetire (1 Petru 2:1). Făcând astfel, ei se vor distinge de majoritatea semenilor lor, prin purtarea lor. Renunțând la răutate, nu le vor dori altora răul, ci binele. Renunțând la ipocrizie, nu vor înșela, ci vor fi sinceri și cinstiți. Nu îi vor invidia pe cei care au mai mult. Se vor mulțumi cu viața lor și vor prospera acolo unde i-a așezat Providența. Și nu vor face afirmații prin care să distrugă în mod deliberat reputația cuiva.

Apoi, Petru folosește o imagine – un nou-născut flămând (vers. 2). Este partea pozitivă a învățaturii sale. A fi creștin înseamnă nu numai să abandonezi obiceiurile rele. O astfel de viață ar fi seacă. A fi creștin înseamnă să cauți hrana spirituală cu aceeași aviditate cu care caută laptele un nou-născut flămând. Petru le arată cititorilor săi care este sursa hranei spirituale: Dumnezeu. Acum avem și Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu (vezi și Evrei 4:12; Matei 22:29; 2 Timotei 3:15-17), care ne ajută să creștem spiritual și moral, fiindcă ne oferă o revelație atotcuprinzătoare despre Isus Hristos. Iar Isus este întruchiparea desăvârșită a caracterului Dumnezeului Sfânt pe care îl iubim și căruia îi slujim.

Ce înseamnă „a gusta” bunătatea Domnului (1 Petru 2:3) și cum ne ajută aceasta să abandonăm faptele și atitudinile rele?

Luni, 10 aprilie – „Piatra vie”

2. Citește 1 Petru 2:4-8 (vezi și Isaia 28:16; Psalmii 118:22; Isaia 8:14,15). La ce adevăr fundamental face Petru referire aici? Ce ne îndeamnă el să facem în legătură cu Isus?

Petru citează trei pasaje din Vechiul Testament care vorbesc despre piatra unghiulară, simbolul rolului îndeplinit de Isus în biserica Sa. Petru nu este singurul care leagă aceste versete de Isus. Domnul însuși face referire la Psalmul 118:22 la finalul uneia dintre pildele Sale (Matei 21:42). Petru face același lucru în Faptele 4:11. Iar Pavel face trimitere la Isaia 28:16 în Romani 9:33.

Petru ne transmite aici ideea că Isus, deși a fost respins și răstignit, a fost ales de Dumnezeu să devină piatra unghiulară în casa spirituală a lui Dumnezeu. Iar creștinii sunt pietrele vii zidite în această casă spirituală. Apostolul descrie biserica în termeni din domeniul construcțiilor: temelia bisericii este Isus, iar pietrele din clădire sunt urmașii Săi.

Devenind creștini, devenim o parte a comunității creștine sau a bisericii locale. După cum o cărămidă zidită face parte dintr-o clădire, tot la fel creștinii sunt chemați să îl urmeze pe Hristos împreună, nu izolați unul de altul. Un creștin care nu participă la închinare împreună cu alți creștini și nu colaborează cu ei la extinderea împărăției lui Dumnezeu este un nonsens. Creștinii sunt botezați în Hristos și, prin aceasta, devin parte din biserica Sa.

Petru vorbește și despre rolul bisericii. Ea trebuie să alcătuiască „o preoție sfântă” (vers. 5) care să aducă „jertfe duhovnicești”. În vremea Vechiului Testament, preoții mijloceau între Dumnezeu și poporul Său. La fel ca alți scriitori din Noul Testament, Petru apelează de multe ori la termeni specifici templului și preoției pentru a arăta că biserica este templul viu al lui Dumnezeu și cei din poporul Său sunt preoții Lui. El face trimitere la sistemul de închinare din Vechiul Testament pentru a arăta cum ar trebui să trăiască și să se comporte creștinii.

Citește 1 Petru 2:5. Ce înseamnă să aducem „jertfe duhovnicești”?

Marti, 11 aprilie – Tema legământului în Vechiul Testament

Epistola lui Petru este scrisă în mare măsură din perspectiva unui om care cunoaște Vechiul Testament, iar legământul constituie o temă majoră a teologiei iudaice și creștine.

Ce este legământul? Cuvântul „legământ” (ebr.: *berit*) are sensul de învoială sau înțelegere formală între două părți. Legământul putea fi încheiat între două persoane (legământul dintre Laban și Iacov, Geneza 31:44), între doi regi (legământul dintre Solomon și Hiram, 1 împărați 5:12 - aici, *berit* este tradus cu „ligă” în KJV și cu „tratat” în NRSV) sau între rege și supușii lui (legământul dintre David și bătrânii lui Israel, 2 Samuel 5:3).

Un loc important între aceste teme îl ocupă legământul lui Dumnezeu cu descendenții lui Avraam, poporul pe care El l-a ales să fie al lui.

3. Citește Geneza 17:1-4, Exodul 2:24; 24:3-8. Ce aflăm din aceste texte despre legământul făcut de Dumnezeu cu Israel?

Geneza, prima carte a Bibliei, relatează că Dumnezeu a făcut un legământ cu Avraam (Geneza 15:9-21; 17:1-26). Mai târziu, când Și-a eliberat poporul de sub oprirea egiptenilor (Exodul 2:24), El Și-a „amintit” de acest legământ. Pe timpul lui Moise, El a reînnoit legământul, când le-a dat israeliților Cele Zece Porunci și celelalte legi (Exodul 19:1-24:8; în special Exodul 24:3-8).

Dar promisiunile legământului erau condiționate: „Domnul a încheiat cu ei un legământ - dacă aveau să fie credincioși în a respecta cerințele Sale, El avea să-i binecuvânteze cu prosperitate în tot lucrul mâinilor lor” - Ellen G. White, *Mărturie*, vol. 2, ed. 2011, p. 455 (574)

Profeții i-au avertizat mereu pe israeliți cu privire la pericolele neascultării de Legea lui Dumnezeu, utilizând cuvinte și expresii care fac aluzie la legământ. Unele dintre profețiile Vechiului Testament erau condiționate,

inclusiv cele referitoare la legământ, ale cărui binecuvântări depindeau de ascultarea israeliților de Legea lui Dumnezeu. Tot condiționate erau și profețiile despre condamnare și pedeapsă, care se aplicau în cazul neascultării. Iată așadar ce valoare are ascultarea!

Ce înseamnă pentru tine legământul cu Dumnezeu?

Miercuri, 12 aprilie – „O preoție împărătească”

În cartea Exodul, citim că Domnul i-a spus lui Moise: „Așa să vorbești casei lui Iacov și să spui copiilor lui Israel: «Ați văzut ce am făcut Egiptului și cum v-am purtat pe aripi de vultur și v-am adus aici la Mine. Acum, dacă veți asculta glasul Meu și dacă veți păzi legământul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pământul este al Meu; îmi veți fi o împărăție de preoți și un neam sfânt»” (19:3-6).

Aceasta este Evanghelia descoperită cu câteva milenii înainte de răstignirea lui Hristos: Dumnezeu își răscumpără poporul, îl scoate din păcat și din robia păcatului și îi poruncește să-L iubească și să-L asculte, ca popor special al legământului, înaintea Sa și înaintea lumii.

4. Citește 1 Petru 2:5,9,10 și Exodul 19:6. Ce vrea să spună Petru prin expresiile „preoție împărătească” și „neam sfânt”? Ce implicații are acest statut?

„Casă duhovnicească”, „seminție aleasă”, „preoție împărătească” și „popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui” sunt toate titluri onorante, care vorbesc în Biblie despre relația specială dintre Dumnezeu și descendenții lui Avraam. În contextul Noului Testament, Petru folosește aceleași expresii când se referă la creștini. Promisiunile legământului făcute lui Israel au fost lărgite pentru a-i include, pe lângă iudeii care cred în Isus, și pe credincioșii dintre neamuri. Da, prin Isus, și oamenii de altă naționalitate pot deveni copii ai lui Avraam: „Și, dacă sunteți ai lui Hristos, sunteți «sămânța» lui Avraam, moștenitori prin făgăduință” (Galateni 3:29). Prin Hristos, orice om, indiferent în ce popor se naște, poate să facă parte din această „preoție împărătească”.

„Un neam sfânt”, „o preoție împărătească”. Ce implicații practice au aceste expresii în viața noastră?

Joi, 13 aprilie – Rolul și chemarea creștinilor

Asemănările dintre biserica din Noul Testament și poporul ales din Vechiul Testament nu se limitează doar la răscumpărare, la chemarea și alegerea făcute de Dumnezeu. Întrebarea este: în ce scop este chemată și aleasă biserica? Petru dă imediat răspunsul: „Ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9). În același scop fusese chemat vechiul Israel. Dumnezeu l-a chemat să dea mărturie despre El înaintea lumii. Intenția Sa era să binecuvânteze întreaga omenire prin poporul legământului Său.

5. Care este ideea comună a următoarelor texte? Deuteronomul 4:6; 26:18,19; Isaia 60:1-3; Zaharia 8:23.

Ca popor al legământului, vechiul Israel avea misiunea de a duce în lume Evanghelia, vestea mântuirii oferite de Domnul. Creștinilor li s-a încredințat această misiune pe care Israel nu a îndeplinit-o. Ei sunt chemați să le împărtășească altora ce a făcut Dumnezeu pentru omenire, prin Hristos.

6. Citește 1 Petru 2:10. Ce anume presupune o asemenea schimbare de statut?

Lumea este afundată în păcat, în moarte, în condamnarea iminentă. Dar Isus Și-a dat viața pentru a-i salva pe toți oamenii de la distrugere. La fel ca în cazul Israelului de odinioară, titlurile onorante implică o responsabilitate. Creștinii au un statut extraordinar de înalt: sunt poporul lui Dumnezeu. Iar statutul acesta este însoțit de responsabilitatea de a-i invita și pe alții să se bucure de această onoare. Potrivit cu 1 Petru 2:10, creștinii formează acum un popor. Altădată nu erau un popor, dar acum au căpătat îndurare și sunt un popor sfânt (vezi Osea 1, 2). În mod obișnuit, în Biblie, cuvântul „sfânt” înseamnă „ceva pus deoparte în scopul închinării”. Creștinii, ca popor „sfânt”, trebuie să se distingă de alții prin viața lor. De asemenea, ei trebuie să fie ca un foc aprins într-o noapte friguroasă, care îi atrage pe oameni la căldura lui. Misiunea lor este să le

împărtășească altora vestea bună a mântuirii.

Vineri, 14 aprilie – Un gând de încheiere

Biserica este foarte valoroasă în ochii lui Dumnezeu. El o prețuiește nu datorită avantajelor ei exterioare, ci datorită evlaviei sincere care o deosebește de lume. Dumnezeu o evaluează după măsura în care membrii ei cresc în privința cunoașterii lui Hristos și după progresul lor în experiența spirituală.

Domnul Hristos este nerăbdător să primească din via Sa roadele sfințeniei și ale altruismului. El caută principiile iubirii și ale bunătății. Nici toată frumusețea artei la un loc nu se poate compara cu frumusețea temperamentului și a caracterului, care trebuie să se manifeste în comportamentul celor ce sunt reprezentanții lui Hristos. Ceea ce îl face pe credincios să fie o mireasmă de viață spre viață și îi dă lui Dumnezeu posibilitatea de a binecuvânta lucrarea lui este atmosfera de har care îi învăluie sufletul și Duhul Sfânt care lucrează asupra minții și inimii lui.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, pp. 220-221 (298)

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Proverbele 1-7

1. Ce anume îi pierde pe nebuni?
2. Cu cine este Domnul prieten?
3. De unde ies „izvoarele vieții”?
4. Cine nu se lasă înduplecat nici chiar de cel mai mare dar?

Profeți și regi, capitolul 15

5. În ce fel a fost îmbunătățit sistemul judecătoresc pe vremea lui Iosafat?